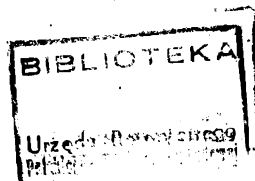

Warszawa, 26 listopada 1938 r.

URZĄD PATENTOWY

E 04 b 5/12

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 27359.

Kl. 37 ^b 3/01.

Stanisław Rechniewski
(Warszawa, Polska).

37 a , 5/12

Belka klockowa.

Zgłoszono 2 marca 1935 r.
Udzielono 10 października 1938 r.

W belkach klockowych wkładki są układane włóknami w kierunku długości belki. Przy takim umieszczeniu wkładek wytrzymałość ich na docisk w zazębieniach jest największa i skurcz wkładek (wskutek usychania) w kierunku tego docisku jest minimalny i może być w praktyce uważany jako równający się, w odniesieniu do jednostki długości, skurczowi łączonych belek.

Wykorzystaniu jednak tego zjawiska w celu podniesienia technicznych i gospodarczych walorów belek klockowych w stosunku do innych znanych systemów belek złożonych stoi na przeszkodzie niemożliwość uzyskania (przy najstaranniejszej nawet ciesielskiej robocie) absolutnej ścisłości wzajemnego dopasowania oddziaływają-

cych na siebie naciskowych powierzchni wkładek i belek we wcięciach, wskutek czego nacisk rozkłada się na te powierzchnie nierównomiernie i wchodzi w grę nieobliczalne wzajemne przesunięcia wkładek i łączonych belek, pomniejszające pożyteczny efekt wyżej wspomnianej równomierności skurczu wkładek i belek.

Niżej opisany sposób wykonywania belek klockowych usuwa te niedostatki i pozwala na wykorzystanie wzmiankowanych pożytecznych właściwości wkładek w pełni, zarówno dla ścisłości pracy wkładek w ustroju jak i w celu zmniejszenia skręcających je momentów. Rysunek wyjaśnia na dwóch przykładach sposób według wynalazku łączenia belek klockowych.

Fig. 1 i 2 przedstawiają częściowy wi-

dok i przekrój wzdłuż linii *A* — *A* belki klockowej, składającej się z dwóch belek *PP*, połączonych drewnianymi wkładkami *Q*, których włókna biegną w kierunku włókiem łączonych belek. Gniazda do wkładek wyrabia się w belkach nieco dłuższe niż wkładki, wskutek czego po zestawieniu belek i wkładek otrzymują się między oddziaływającymi na siebie (w gotowym ustroju) naciskowymi powierzchniami wzmiarkowanych części odstępów w postaci zamkniętych z czterech stron otworów o prostokątnym przekroju.

Zestawiony i ściągnięty śrubami s ustrój układa się na płask na roboczym pomoście, po czym do wspomnianych otworów wprowadza się plastyczny beton jednocześnie z jego uzbrojeniem (w danym przypadku w postaci dwóch cienkich pasm stalowych *y* o długości równej głębokości otworu), tak że po stężeniu betonu otrzymuje się żelazobetonowa przekładka *X*, ściśle przylegająca do ścianek otworu.

Fig. 3 i 4 rysunku uwidoczniają częściowy widok i przekrój wzdłuż linii *BB* belki klockowej, składającej się również z dwóch belek *PP*, jednak z pewnym odstępem między nimi. Wkładki *Q*, o włóknach biegnących w kierunku długości belki, są w

tym przypadku nieco dłuższe niż wyrobione dla nich w belkach gniazda i posiadają w dwóch narożach, górnym i dolnym, leżących na końcach przekątnej, wycięcia wykonane w ten sposób, że po zestawieniu belek i wkładek otrzymują się między oddziaływającymi na siebie (w gotowym ustroju) naciskowymi powierzchniami wzmiarkowanych części odstępów w postaci zamkniętych z czterech stron otworów o prostokątnym przekroju. W otwory te wprowadza się, jak i w poprzednim przykładzie, plastyczny beton jednocześnie z jego uzbrojeniem *y*, wskutek czego po stężeniu betonu otrzymuje się żelazobetonowa przekładka *X*, ściśle przylegająca do ścianek otworu.

Zastrzeżenie patentowe.

Belka klockowa, znamieną tym, że wytworzone w belkach łączonych gniazda na wkładki klockowe są dłuższe od długości odstępów pomiędzy naciskowymi ściankami wkładek klockowych, a powstałe po włożeniu tych klocków do gniazd wolne przestrzenie są wypełnione betonem uzbrojonym.

Stanisław Rechniewski.

Fig. 1

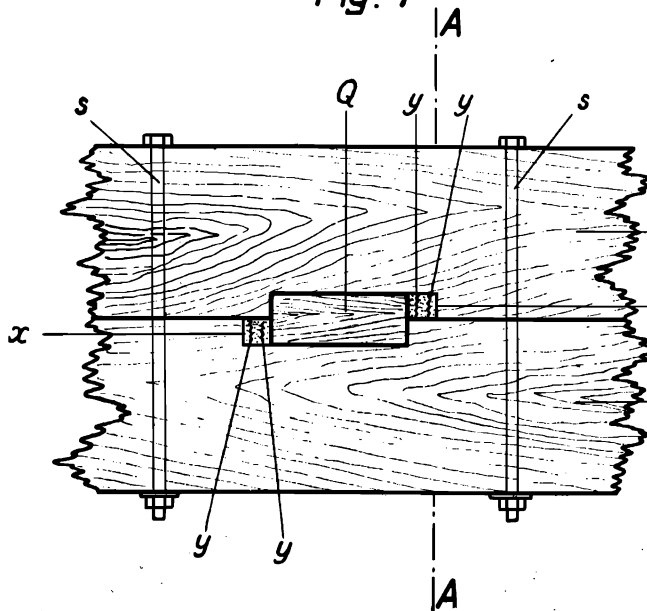

Fig. 2

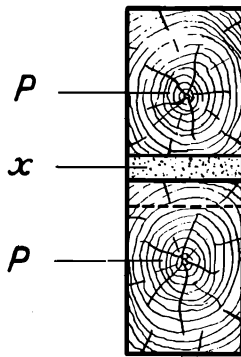

Fig. 3

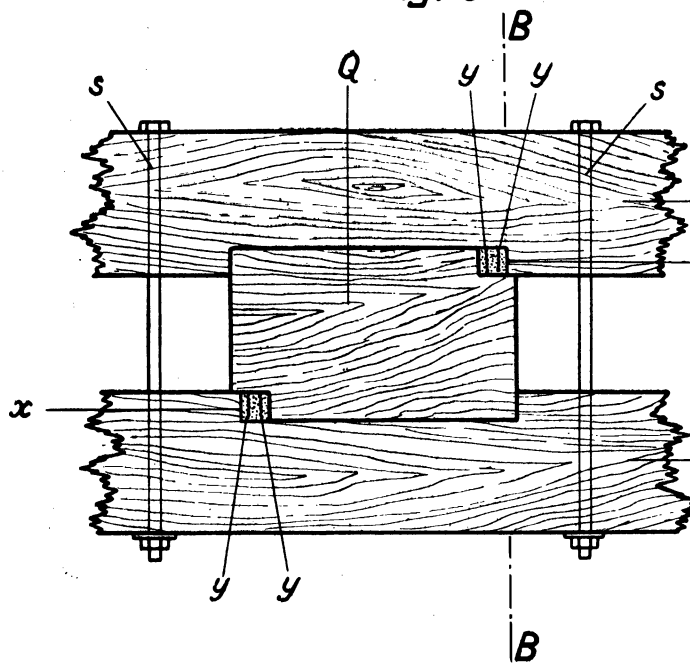

Fig. 4

